

PRESSENS
FAGLIGE UTVALG

PFU-SAK NR. 291/16

KLAGER: Christine Meling
PUBLIKASJON: Budstikka
PUBLISERINGSDATO: 19.11.2016
STOFFOMRÅDE: Helse/skole
SJANGER: Dokumentar
SØKERSTIKKORD: Kildekritikk/-bredde, sitering, saklighet og omtanke, respekt for privatliv, forhåndsdom, identifisering, omtale av barn, bildebruk
REGISTRERT: 24.11.2016
BEHANDLET I PFU: 18.04.2017
BEHANDLINGSTID: 144 dager
KLAGEGRUPPE: Privatperson
PFU-KONKLUSJON:
HENVISNING VVPL.:
OMTALE/ANONYM.:
MERKNADER: Klage med samtykke.

SAMMENDRAG:

Budstikka publiserte **lørdag 19. november 2016** en lengre artikkel, en dokumentar (over ti sider i papirutgaven), om den 13 år gamle jenta som nyttårsaften 2015 døde på ei hytte i Valdres av avmagring. Publiseringen hadde tittelen «**Da Lommedalen mistet en av sine**» og utgjorde hovedoppslaget denne lørdagen. I henvisningen til artikkelen sto det:

«[NN] døde nyttårsaften, 13 år gammel, i en tømmerhytte på Beitostølen i Valdres. Hva utløste tragedien? - Mobbing, sa mor. - Mobbing, refererte mediene. Dette er den andre historien.»

Selve artikkelen inne i avisa, i lørdagsavisas «helg»-del, ble innledet med følgende «stikk -og sitattittel»:

«Foran et speil i Lommedalen bryter en 13 år gammel jente ut i gråt:»
«Mamma, alle sier jeg er en morder. Hva er det egentlig jeg har gjort?»

Brødteksten startet slik:

«Nyttårsaften 2015, klokken 20.20, Beitostølen i Valdres. De første rakettene søker opp gjennom tåken til glede for barn som ikke kan vente til midnatt. Et gult ambulanshelikopter lander i krysset mellom to hytteveier, like ved skistadion. Det kommer for sent.
Lavt skydekke gjør at helikoptermannskapet sliter med å finne frem dit de skal -

til tømmerhytta der ambulanseskolleger fra AMK Innlandet allerede har jobbet i 37 minutter.

Inne i hytta ligger [NN]. I flere timer jobber ambulansefolkene forgjeves. [NN] erklæres død. 13 år gammel og 21 kilo tung.»

Og videre:

«Luftambulansens folk varsler politiet.

Samme natt lyser en tekstmelding på skjermen til mobiltelefoner i Lommedalen. Avsender er [XX](45), alenemoren som nettopp har mistet sin eneste datter, og som er i ferd med å bli tatt hånd om av helsepersonell selv. Helt nøyaktig hva som står i meldingene er det bare et fåtall som vet, men dette skal være budskapet:

- Mobberne vant. Noen skal få svi.»

I fortsettelsen forteller artikkelen om forhistorien til dødsfallet på hytta på Beitostølen nyttårsaftnen 2015. Det fortelles om jentas oppvekst, alene med mor, og mye av historien handler om mor. Blant annet blir det formidlet at mor var påfallende til stede i datterens hverdag, noe andre foreldre reagerte på, og også forsøkte gjøre noe med.

Mye av formidlingen skjer gjennom stemmene til foreldre som uttaler seg anonymt i brødteksten.

I tillegg uttaler ulike fagpersoner seg generelt om tematikken som belyses. Også undervisningsinspektør og rektor ved skolene der jenta gikk, kommer til orde og forteller om hva som ble gjort fra skolenes side, blant annet da jentas spiseforstyrrelse begynte å utvikle seg.

Det fremgår dessuten at flere foreldre var bekymret for situasjonen til jenta, og at de blant annet kontaktet skolen om sine bekymringer. Det skal også ha vært tett dialog mellom skole og mor til jenta. Og det ble fattet et enkeltvedtak på bakgrunn av en samtale der mor henviste til en konkret episode, som ifølge mor førte til at jenta sluttet å spise. Skolen rakk imidlertid ikke å følge opp dette vedtaket, fordi mor kort tid etter fikk jenta over på ny skole og flyttet.

Det fremgår også at det var etter denne flyttingen, at foreldre ved den første skolen ble kjent med mors påstand: at datterens spiseforstyrrelse skulle skyldes mobbing.

Videre fortelles det at skolebyttet ikke løste utfordringene, og at jentas helse og «**samspill med andre elever**» var noe mor og skole stadig var i dialog om. Det formidles også at det ble fattet et enkeltvedtak ved den nye skolen etter en konkret episode, og at den første formelle bekymringsmeldingen til barnevernet kom fra Nav i februar 2014.

Budstikka skrev:

«Budstikka kjenner til at det var utstrakt kommunikasjon mellom barnevernet og skolen, også de årene [NN] gikk på Lesterud skole. Men hverken skole, helsevesen eller barnevern kunne hindre at [NNs] tilstand ble så dårlig at hun i desember 2014 måtte innlegges på sykehus for spiseforstyrrelsene.»

Det fortelles om hvordan NN reagerte på innleggelsen/behandlingen; hun ønsket å være «vanlig», og «**ville ikke tilbake på kontroll**». Det opplyses at mor skal ha gitt etter for

datterens ønske, noe som endte med at **«BUPA sendte bekymringsmelding til barnevernet i Bærum»**.

Det fremgår også at det ble vanskelig å få jenta tilbake på skolen, også selv om det ble laget **«mange tilbakeføringsplaner og det var tett dialog med hjemmet»**. Det ble dessuten holdt flere møter for å sikre en best mulig overgang for jenta fra barne- til ungdomsskole. Mor skal i den forbindelse ha skrevet et brev der hun uttrykte sine forventninger til skolen. Her ble det blant annet påpekt hvilke elever hun ønsket at datteren skulle komme i klasse med, men også hvilke hun ikke måtte havne i klasse med. Skolen skal ha strukket seg langt for å imøtekomme mors ønsker, men ikke langt nok:

«Allerede første skoledag sendte [XX] en klage til Fylkesmannen.»

Ikke mange uker senere meldte mor til skolen at hun og datteren skulle flytte. Rektor skal da ha gitt **«klar beskjed om at det var skoleplikt»**, så lenge jenta var elev ved skolen. Og da mor litt senere på ny meldte om flytting, denne gang til familiehytta på Beitostølen, og rektor ble kjent med at mor ønsket å gi datteren hjemmeundervisning, varslet hun barnevernet.

I denne sammenheng refererte Budstikka til hva en professor ved institutt for pedagogikk og livslang læring ved NTNU, sier om foreldre som er uenige med barnevernet:

«Øyvind Kvello (...) sier det ikke er uvanlig at foreldre som er uenige med barnevernet, eller opplever tjenesten som truende, velger å flytte fra hjemkommunen. Han har ikke kjennskap til [XX] og understreker at han uttaler seg på generelt grunnlag. – I verste fall kan de, ved hjelp av hyppige flyttinger, unndra seg den hjelp og kontroll som barnevernet skal gi. Det er svært uheldig, da det som regel er barnet det går utover, sier Kvello.

Han sier det er visse personlighetstrekk som kjennetegner foreldre som rømmer fra hjelpeapparatet. – Det skal veldig lite til før de blir såret og de inntar ofte en offerrolle, sier han. – Slike foresatte er kategoriske og klarer i liten grad å se ting fra flere sider. Det er typisk at de er veldig agiterende for sitt syn. De søker bekreftelse i hjelpeapparatet og omgangskretsen men vender ryggen til hvis de møter motstand. I mange tilfeller fremstår det som disse personene er mest opptatt av å få bekreftet hvor ille ting er, i stedet for å løse problemet, sier Kvello.»

Derpå het det i Budstikkas artikkel:

«I perioden mellom 25. september og 16. november oppga [XX] at hun skulle flytte til tre ulike steder, i tre ulike kommuner (...). Men hvor var de to egentlig?»

Det opplyses at barnevernet ba politiet om å gjøre en diskret undersøkelse om mor og datter var på hytta:

«En tjenestemann i sivil bil fant frem til hytta. Han gikk ikke bort for å banke på eller kikke inn gjennom vinduet. Fra veien nøyde han seg med å konstatere at det ikke var synlige tegn til liv. Så trykket han inn gassen og kjørte nedover mot hovedveien igjen.

Hva som foregikk på hytta på Beitostølen fra oktober og frem til nyttårsaften er det bare [XX] som vet. I denne perioden hadde den lille familien nesten ikke besøk, men de skal ha vært i kontakt med besteforeldrene på telefon i romjulen og senest på ettermiddagen nyttårsaften. Syv minutter over klokken syv samme kveld

ringte [XX] til nødsentralen.

Kvart på ni varslet luftambulansen politiet.

[NN] var død.»

Budstikka forteller videre om hva som skjedde etter dette; om hvordan den tragiske beskjeden om 13-åringens død ble mottatt i lokalsamfunnet, hvordan nyheten nådde offentligheten via mediene, og hvordan de ulike mediene omtalte saken. I denne sammenheng peker Budstikka på hvordan familier som hadde hatt mye med den avdøde og hennes mor å gjøre, opplevde deler av mediedekningen som et overgrep. Det skyldtes mediers formidling av påstanden om at spiseforstyrrelsene til 13-åringen startet som følge av mobbing.

Budstikkas artikkel presenterer også hvordan systemet – kommune, skole, helsevesen og barnevern – i etterkant ba Fylkesmannen granske kommunens håndtering av saken. Om tilsynsrapporten som forelå 20. april, het det i artikkelen:

«Den tegnet et ganske annet bilde av saken enn det som til da hadde fått råde i riksmidlene.

‘Fylkesmannen kan ikke se at det er sannsynliggjort at [NN] har vært utsatt for langvarig mobbing/utestengelse på Gullhaug skole, slik mor har hevdet flere ganger i ettertid’, het det i rapporten. Fylkesmannen fastslo at skolene hadde strukket seg langt for å ivareta [NNs] rett til et godt psykososialt miljø. Enkelte saksbehandlingsfeil ble påpekt, men disse knyttet seg i det store og det hele til formaliteter.

Fylkesmannens utdanningsdirektør Grete Hovde Parr, oppsummerte: Skolene i Bærum hadde generelt fulgt opp [NN] ‘i ekstremt stor grad.’»

Det fremkom imidlertid at Fylkesmannen har fastslått et lovbrudd i forbindelse med at en bekymringsmelding til barnevernet ble henlagt. Budstikka skrev:

«Mens skolene langt på vei ble frikjent av Fylkesmannen, fikk barnevernet stryk.»

«- Fylkesmannen mener vi var for opptatt av å sikre datteren helsehjelp og dermed ikke undersøkte den helhetlige omsorgssituasjonen i familien på en god nok måte, sa Børge Tomter, barnevernssjef i Bærum, da rapporten ble fremlagt [.]»

Budstikkas artikkel opplyste også at Fylkesmannens rapport ble oversendt Statens helsetilsyn, og at rettssaken mot mor vil starte 24. april 2017:

«Først da vil domstolen kunne plassere ansvar for at [NN] døde, og fastslå årsaken til at det gikk så galt.»

«Etter ni måneders etterforskning mener påtalemyndigheten at [XX] gjentatte ganger unnlot å sørge for at [NN] fikk nødvendig helsehjelp og behandling, etter at datteren ble utskrevet fra Drammen sykehus 5. februar 2015. Og at moren var klar over at [NNs] helsetilstand ville forverres som følge av at hun ikke oppsøkte hjelp. – Det er ikke tvil om at mor, ut fra egne forutsetninger, har prøvd å gjøre det beste for datteren i mange situasjoner. Men hennes samlede oppførsel, særlig i fasen etter at hun tok med seg datteren til Beitostølen, har vært avgjørende for vår vurdering, sa førstestatsadvokat Arne Ingvald Dymbe ved Statsadvokatene i Hedmark og Oppland da tiltalen ble kjent.»

Videre skrev Budstikka at en bok om saken, skrevet av forfatter Jon Gangdal, ville bli lansert få dager etter at Budstikkas artikkel var publisert, og at flere familier har gruet seg til boken, «fordi de vet [XX] har en helt annen oppfatning enn lærere, SFO-ansatte, Fylkesmannen og dem selv når det gjelder årsaken til [NNs] problemer. I snart ett år har døtrene levd med å være utpekt som 'mobberne'».

Foreldre uttalte:

«- Du vet ikke hvordan du skal reagere, for du vet ikke hva du kjemper mot. Det er så surrealistisk, at du knapt forstår at det går an, sier en av mødrene.

En annen mor sier hun synes veldig synd på [XX].

- Hun har mistet det hun levde for, og jeg tror oppriktig hun har ønsket å gjøre det beste for datteren, sier hun.

- Men det er ikke riktig at en gjeng småjenter skal få skylden for [NNs] død.»

Avslutningsvis opplyste Budstikka:

«Budstikka har i flere måneder vært i kontakt med [XX] for å få i stand et intervju. Hun har avvist forespørslene. Budstikka har denne uken forsøkt å få [XX] og/eller forsvareren til å imøtegå utsagn i denne artikkelen.

- Det gis intet tilsvarende herfra og det vil heller ikke være aktuelt med noe intervju, skriver forsvarer advokat Aasmund Sandland i brev til Budstikka.»

For øvrig forklarte Budstikka også hvorfor avisa hadde valgt å identifisere mor og datter i omtalen - «**ettersom mor selv har valgt å stå frem åpent i andre medier**» - mens andre foreldre er anonymisert - «**av hensyn til belastningen særlig barn har vært utsatt for i denne saken, og som en identifisering av foreldre eller barn kan bidra til å forsterke**».

Artikkelen var illustrert med flere bilder, deriblant et av den avdøde jenta som 5-åring (kun i papirutgaven), og et portrett fra første skoledag. Ingen av portrettbildene var hovedbilder, og de var av mindre størrelse. Bildet fra første skoledag var del av en tidslinje om saken.

Samme dag, **lørdag 19. november 2016**, omtalte også redaktøren i Budstikka saken i lederartikkelen. I papirutgaven hadde lederen, som gikk over hele to sider, tittelen «**Virkeligheten har flere sider**». På nett var tittelen «**Etter 13-åringens dødsfall ble det skapt flere uskyldige ofre**». I ingressen sto det:

«**Virkeligheten fremstår ulik etter hvilket ståsted du har når tragedien rammer. Det påligger oss alle - ikke minst i mediene - å forstå og handle ut fra det.**»

I lederartikkelen rettet redaktøren blant annet kritikk mot andre mediers dekning av saken:

«**Det er selvsagt bra at norske medier har begynt å ta opp mobbing som samfunnsproblem på nyhetsplass. Men det vil aldri være slik at enhver person som uttaler ordet har helt rett. (...)**»

«**Budstikka sier ikke i dag at det aldri har vært tilfeller av mobbing på Gullhaug skole. Men etter langvarige, egne undersøkelser er Budstikka enig med granskingsrapporten: Det er ingen holdepunkter eller dokumentasjon for at akkurat [NN] ble mobbet disse årene. (...)**»

«Hva som kan være beveggrunner for at mor etter datterens død velger å peke ganske langt tilbake i tid mot noen av de hjem på Gullhaug som har utvist alminnelig naboskap og samarbeid om skolefølge, kjøring, utstrakt sms-kontakt og hverdagsmiddager, vites ikke. Men det kan være tungt for alle foreldre å føle at eget barn får mindre oppmerksomhet enn ønsket når vennekretser utvides i 3.-4. klasse. Og at en selv blir misforstått. Følelser i retning av å være sveket, fordrer modenhet eller hjelp til å takles.

Barn i vårt nærmiljø har allerede én gang blitt hardt rammet av medienes gjengivelser av en siktet mors opplevde virkelighet. Nå har disse barna igjen kriseberedskap rundt sine familier, foran slipp av bok som ifølge reklamen skal svare på 'hva som egentlig skjedde'.

25 år i pressen har lært denne redaktør at enhver sak er unik og må undersøkes for seg.

Det er ingen tvil om at [XX] har lidd det aller største og mest grusomme tap i denne saken. Men det betyr ikke at samfunnet kan se helt bort fra ny urett som kan ramme andre. (...)

«Budstikka har brukt mye tid på å få et stort antall relevante kilder i Lommedalen og i fagetatene til å tørre å snakke om faktiske hendelser, som nyanserer tragediens lærdom. Journalister må noen ganger lete etter stemmene også til flere enn dem som er hardest rammet.

Det mener vi er viktig.

Både for barn som skal leve videre, og for lokalmiljøet i Lommedalen sin mulighet til kunne vise omsorg for alle parter. Det er mitt håp at det må være mulig for alle voksne mennesker i lokalsamfunnet å kjenne på stor omsorg og medfølelse med tiltalte og hennes familie - samtidig som man kan erkjenne at det finnes mer enn én opplevd virkelighet.»

Også i tilknytning til lederartikkelen opplyste Budstikka at redaksjonen hadde forsøkt å få mor i tale, og det ble forklart hvorfor avisa har valgt å identifisere omtalte.

KLAGEN:

Klager er mor til barn som har gått ved samme skole som den avdøde 13-åringen, og det klages med samtykke fra mor til avdøde.

Klager har vist til en rekke punkter i Vær Varsom-plakaten (VVP) som grunnlag for påstanden om at Budstikka har begått presseetiske overtramp.

Slik klager ser det, er Budstikkas fremstilling ensidig. Hun mener Budstikka har lagt to premisser til grunn for omtalen og brukt kildene til å bygge opp under disse:

1. Trettenåringen er ikke blitt mobbet.
2. Hennes mor er ute av stand til å ta vare på barnet sitt.

Klager skriver: «Gjennomgående bygger reportasjen opp under disse to premissene og gir leseren få, om ingen, punkter hvor man kan stoppe opp og reflektere over hvordan barnet og moren selv må ha opplevd situasjonen, blant annet hvordan det er å ha et barn med anoreksi.»

Klager bemerker: «Barnet det er snakk om har ikke mulighet til å kunne si noe om dette selv. Budstikka gjør ikke noe forsøk på å diskutere mobbebegrepet eller reflektere rundt at

hendelser som enkelte barn kan oppleve som mobbing, vil andre kunne være uberørt av. (...) Gjennom detaljerte beskrivelser av hva moren sier og gjør gjennom mange år, basert stort sett på andres oppfatninger, sitter leseren igjen med et inntrykk av en kontrollerende og uforutsigbar mor hvis personlighet og reaksjonsmønster til syvende og sist er årsaken til at 13-åringen dør av anoreksi. Uttalelser fra ekspertkilder, som riktignok understreker at de uttaler seg på generelt grunnlag, flettes inn i den konkrete saken på en måte som forsterker dette inntrykket.»

Selv om klager er kjent med at Budstikka har forsøkt å få både moren og hennes advokat i tale, samt at avisa også spurte klager om å uttale seg, finner klager Budstikkas vinkling og hensikt med omtalen problematisk. Klager skriver: «I henvendelsen til meg sier Budstikka "Vi skal lage historien som ikke er fortalt ennå – også om dem som ble stående igjen som syndebukker, utpekt av media". (...) Jeg syntes det var problematisk at Budstikka så tydelig gikk inn med en forhåndsbestemt vinkling. Det var ikke "hele" historien de ville fortelle, men en versjon av historien.»

Klager mener imidlertid det er viktig at Budstikka skriver om en så alvorlig sak, også når mor ikke ønsket å kommentere saken. Klager mener likevel at avisa hadde «god mulighet til å bringe morens versjon inn i saken selv om hun ikke ønsket å stille opp i avisen. De kjente til, og omtaler, boken som skulle komme påfølgende onsdag (24. november) hvor morens versjon av historien kommer frem. Med boken og morens historie i den ene hånden og "historien som ikke er blitt fortalt" i den andre, ville Budstikka hatt et langt bedre grunnlag for å kunne fremstille denne fortellingen på en nyansert og undersøkende måte.» Klager tilføyer også at Budstikka hadde jobbet med saken i over ti måneder, og at redaksjonen derfor kunne ventet noen dager til boken var lansert.

Etter klagers mening har Budstikka også vært selektive i valg av kildenes sitater, noe som bidrar til den ensidige fremstillingen av saken. Klager reagerer dessuten på at Budstikka innledningsvis gjengir innholdet i en SMS, som klager oppfatter som andrehandsopplysninger; redaksjonen skal ha blitt fortalt at essensen i SMS-en var som gjengitt, og avisa opplyser at få kjenner innholdet: «Dette [innholdet i SMS-en] er et kraftig anslag som gir føringer for hvordan historien videre leses.» Klager viser til både VVP 3.2, om kildekritikk og kildebredde, og VVP 3.7, om gjengivelse av sitater.

Selv om klager har merket seg at Budstikkas ansvarlige redaktør i lederartikkelen samme dag, understreker at det er retten som skal avgjøre skyldspørsmålet i saken, spør klager om Budstikkas fremstilling likevel innebærer en forhåndsdomming av moren (jf. VVP 4.5). Klager mener de fleste som leser artikkelen vil mene det er «sannsynlig at mor er skyldig i tiltalen».

Etter klagers mening presenterer Budstikka også «svært mange opplysninger som oppleves å være av privat karakter», og klager spør om ikke dette er i strid med VVP 4.3. Videre reagerer klager på at Budstikka har valgt å identifisere omtalte, både mor og barn, og viser i denne sammenheng til VVP 4.7, om identifisering, 4.8, om omtale av barn, og 4.12, om bildebruk.

Klager skriver: «[H]ar ikke barnet en selvstendig rett til å bli beskyttet, selv om hun er død? (...) Budstikka har også valgt å ta med mange bilder, og et kart, fra nærmiljøet og skoleveien til barna som omtales i reportasjen. Det kombineres med detaljerte beskrivelser av skoleveien, bursdager og fritid til de barna som den avdøde jenta pleide å leke med og som Budstikka betegner som "Gullhaugjentene". Har Budstikka i stor nok grad tatt hensyn til

konsekvensene omtalen kan ha også for disse andre barna? Jeg mener dette er unødig detaljert (...)»

Klager gir uttrykk for at hun «deler Budstikkas skarpe kritikk av mediens tidligere omtale av denne saken der barn blir uthengt som syndebukker», men stiller likevel spørsmål ved riktigheten av «å eksponere barn på denne måten som Budstikka selv gjør her». Slik klager ser det, skulle Budstikka belyst saken bredere, og også utvist større omtanke og saklighet i innholdet og presentasjonen, jf. VVP 4.1.

TILSVARSRUNDEN:

Budstikka har gitt et omfattende tilsvare. Slik Budstikka ser det, har redaksjonen gjennom sin publisering utført sitt samfunnsoppdrag. Avisas redaktør skriver: «I denne saken har uskyldige mennesker blitt syke av norske mediers kollektive vegring mot å stille kritiske spørsmål og gå etter dokumentasjon, stilt overfor en person det er synd på. (...) [I] denne konkrete saken har Budstikka valgt å stå tydelig opp for det som bør være forskjellen mellom en journalist og en megafon: Evne til kritisk tenkning og nødvendige forbehold, dokumentasjons-sjekk og ivaretagelse av jus og etikk. Alle disse fire, samtidig.»

Etter redaksjonens mening synliggjør Budstikkas publisering «lærepunktene fra 'Valdressaken', ved også å fortelle fra tiden før barnet ble sykt». Redaktøren skriver: «De mulige lærepunktene var ikke 'en premiss' Budstikka la før journalistene begynte å jobbe, slik klager fremlegger. De ble resultat av det bildet som tydelig steg frem etter riktig stilte spørsmål og innsamlet dokumentasjon omkring saken.»

Budstikka forklarer: «Journalister som må arbeide med en stor sak, starter ikke arbeidet med å sette 'premiss' for fakta som passer'. Men det er nok riktig oppfattet av klager, at på det tidspunkt i oktober da hun [klager] igjen ble kontaktet av Budstikka om muligheten for å være kilde – så var redaksjonen kommet så pass dypt ned i materien at det var riktig å si tydelig fra om premissene for intervju: At dette i sum ville bli historien til andre kilder og 'den andre historien' sett i forhold til den etablerte historien om 'mobbing'. Men dette er jo god presseskikk, jamfør VVP 3.3.»

Budstikka understreker også at publiseringen ikke handler om «hvorvidt mor i henhold til tiltale er skyldig eller ikke», og dessuten: «PFU skal vurdere Budstikkas magasinsak ut fra Vær Varsom-plakatens etiske retningslinjer. Og ikke ut fra moralsk vurdering av hvorvidt det er best å la være å forsøke fortelle noe nytt om noe vanskelig.»

Budstikka forstår at deres publisering oppleves «massiv» og ventelig «svært tung for mor». Budstikka opplyser: «Redaksjonen diskuterte derfor presentasjon inngående opp mot VVP. 4.1, før publisering. Spesielt fordi dokumentasjon av en gradvis utvikling over mange år fordret en lengde på teksten. Redaksjonen diskuterte åpent om saken gikk for mye inn på hvordan mor opptrer. Det ble etter disse gjennomgangene vurdert som nødvendig å gå opp – journalistisk og nøye – også mors valg og handlinger i denne saken. For å kunne synliggjøre nyanser i dokumentasjonen (...) Også personer som gjennom lang tid selv inntar offerrolle i en rekke sammenhenger (i forhold til naboer, lærere, rektorer, behandlere, nav) må kunne bli journalistisk ettergått når man har påberopt stor allmenn interesse. Selv om det er ubehagelig, for alle.»

Avisa opplyser at den prøvde ut ulike presentasjonsformer og skrivemåter før publisering,

blant annet å presentere over tre dobbeltsider med tanke på å begrense omfang «fordi målet var å legge ny dokumentasjon frem i offentligheten på en ikke unødig belastende eller 'voldsom' måte». Budstikka forklarer: «Det viste seg at disse løsningene som ble forsøkt fremsto 'bok-aktige' og vel så uvanlig massive, som avissider betraktet.» Den endelige løsningen med en publisering over mange sider begrunnes i et ønske om «en sober og rolig presentasjon». Redaksjonen valgte også å publisere på en lørdag, fordi avisas lesere «er vant til å få en lang dokumentar eller reportasje som første magasinsak hver eneste lørdag». Redaktør skal også ha forkastet å publisere i mindre porsjoner over flere dager: «Dette fordi det må antas å være en større belastning for omtalte personer å gå i mange dager og 'lure på hva som kommer i morgen, og over i morgen'.»

Slik Budstikka ser det, kan vurderingen av den påklagede publiseringen opp mot VVP 4.1 og 4.5 ikke frikobles konteksten artikkelen publiseres i: «Konteksten i november 2016 var lang tids ensidig vinkling presentert bredt til den alminnelige norske avisleser og TV-seer, nasjonalt. Der mor fortsatt var alene om å gi forklaring på årsak og virkning.» I tillegg var det varslet pressekonferanse samme uke «for lansering av bok på 255 sider, igjen basert på mors fremstilling av virkeligheten. Alle riksmidier var invitert». Det opplyses dessuten: «Noe av det Budstikkas redaktør har grunnet mest over før publisering, er VVPs formaning til varsomhet med forhåndsdømming.»

Slik Budstikka ser det, var altså situasjonen ved publisering i november 2016 at det forelå «et stort antall sider fra en samlet norsk rikspresse og de store TV-kanalenes gjengivelser av en siktet mors skyldpåstander mot små barn (...) Pluss en fersk bok på 255 sider med det samme budskap om mobbing som [NNs] skjebne (...) Barn i Lommedalen sto altså tredje uken i november åpenbart foran en tredje omgang med nasjonal skyld-tildeling - fordi medias sedvanlige dekning av en kjent forfatters pressekonferanse er å gjengi innholdet i boken som er fremlagt. Og ellers tilby mor nytt intervju».

For øvrig opplyser Budstikka at avisa «visste mer om innholdet i, og arbeidet med, bokprosjektet enn klager kan vite», blant annet på grunnlag av «elektronisk kontakt med mor over mange måneder». Budstikka skriver: «Redaksjonen kjente dernest til at det var fremstillinger i bokmanus som omtalte barn nok en gang følte seg maktesløse overfor. Blant annet fordi forlagsbransjen ikke har de strenge krav til samtidig imøtegåelse, 'omtanke' eller øvrige punkter i VVP's kapittel 4, som journalistikken har.»

Budstikkas redaktør kommenterer/spør: «Gitt den innsikt Budstikkas redaksjon satt med da pressemelding om 'mors/barnets' bok nådde norske redaksjoner i november 2016: Ville det vært riktig av lokalavisen å la være å dele med leserne og innbyggerne i Lommedalen den samlede dokumentasjon man satt med, der summen av fakta pekte tydelig mot helt andre lærepunkter? **Denne redaktør kom til at det ville vært bekvemt, men ikke riktig.**»

Redaktøren spør også: «Er kontrær dokumentasjon og nytt perspektiv på en sørgende tiltalts offentlig fremførte påstander forhåndsdømming, per definisjon? Kunne redaksjonens innsamlede kunnskap kommet frem like tydelig ved å publisere mindre nyhetsartikler eller enda flere enkeltstående, signerte kommentar-artikler?»

Budstikka merker seg at klager har spurt om avisa ikke kunne ventet fire dager med å publisere til etter at boken var lansert. Avisa opplyser at klager kontaktet redaksjonen dagen før publisering, «uten å ha lest en linje av Budstikkas sak». Budstikka skriver: «Klager fremsto 18.11. opprørt over å ha fått kjennskap til at Budstikka ikke hadde gjort som hun i oktober hadde rådet til, og mente var best: La det ligge.» Slik Budstikka ser det, «tyder mye

på at klager mener det ikke er mulig å gjennomføre et journalistisk prosjekt omhandlende andre perspektiver enn mors, samtidig som man utviser tilstrekkelig omtanke og saklighet».

Budstikka uttrykker «respekt for klagers syn, men er uenig på noen avgjørende punkter». Slik avisa ser det, tilfører deres publisering «samfunnet sårt behøvde nyanser i en bredt omtalt sak og rystende nyhetshendelse». I tillegg mener avisa at «denne måten å omtale tragedien på peker på noen konkrete lærepunkter som antagelig kan bety noe for andre barns rettssikkerhet i fremtiden».

Når det gjelder spørsmålet om forhåndsdømming, jf. VVP 4.5, ber Budstikka for øvrig PFU om å lese tiltalen mot mor, «spesielt for å merke seg det tidsrommet som alle punktene fra påtalemyndigheten konsentreres om - og som straffesaken dermed vil omhandle: Det siste drøye halvåret av [NNs] liv, spesielt de siste måneder på hytta». Avisa bemerker at den påklagede publiseringen ikke omhandler «tiltale-detajler eller det tidsrom som ifølge tiltalen er det relevante for straffesak og eventuell skyld. Hovedvekten i Budstikkas sak er tvert imot lagt til tiden åtte til fire år forut for de tidspunkter rettssaken skal belyse - også tiden før barnet ble sykt».

Etter Budstikkas mening er den påklagede publiseringen det mest «gjennomtenkte, gjennomarbeidede og gjennomdiskuterte arbeid Budstikkas redaksjon har presentert for sine lesere på svært lenge». Budstikka skriver: «Redaksjonen har ikke 'pøst ut' det man sitter med av vond dokumentasjon, langt ifra. (...) Det er aldri slik at redaksjoner formidler 'alt' materiale, heller ikke i denne saken. Budstikka var for øvrig i kontakt med klager både i januar som ledd i nyhetsdekningen, og da redaksjonen i oktober åpent og på eget initiativ lette etter kilder som kunne tale mors eller barnets sak i magasinsaken man da jobbet med; som å formidle at [NN] kanskje var mer sårbar enn andre som syk og kunne oppleve ting annerledes, jamfør begrepet 'subjektivt opplevd mobbing' (...)»

Selv om Budstikka har mottatt flere positive tilbakemeldinger på publiseringen, og mener å ha utført et grundig journalistisk arbeid, har redaksjonen «forståelse for at det kan reises kritiske spørsmål også til Budstikkas valg, vi erkjenner at dette var vanskelig arbeid». Budstikka mener likevel publiseringen «åpenbart (...) har offentlig interesse og ligger innunder pressens samfunnsoppgave (VVP 1.2)».

Når det gjelder kildegrunnet for den påklagede publiseringen, opplyser Budstikka at omtalen er «basert på informasjon fra mor og forsvarer siden tidlig i januar, men også fra cirka 25 andre relevante kilder fra den samtid mor mener forklarer familiens senere utfordringer». Budstikka skriver: «Fordi Budstikka jobbet frem ny dokumentasjon av ganske stort omfang, klarte avisen også å identifisere de mest relevante kilder fra samtiden.» Avisa opplyser dessuten at en av deres journalister har hatt møte med mor én gang ansikt til ansikt, men at mor «i 11 måneder valgte å avstå fra intervju med akkurat Budstikka».

Det anføres at de fleste kildene er åpne, men Budstikka forklarer også: «Ikke alle kilder er direkte referert til i fortellingen; det finnes spesielt skriftlige kilder, men også muntlige, som støtter opp om fortellerstemmenes fremstilling. Påstander fra muntlige kilder som ikke støttes av annen dokumentasjon, er fjernet fra manus før publisering, jmf. VVP 3.2.»

Budstikka forklarer at det krevde mye av redaksjonen for å finne frem til de relevante kildene, og bygge opp deres tillit: «I løpet av ukene med lange intervjuer, papirbunker og utskrivning uttrykte disse foreldrene etter hvert anerkjennelse og lettelse ved eksempelvis å se på nært hold at Budstikka konsekvent luket ut formuleringer og påstander disse foreldrene

selv hadde fremført - dersom påstandene ikke samtidig lot seg verifisere av andre kilder. Slik ivaretok Budstikka VVP 3.2. Slik tidkrevende kvalitetssikring gjør kilder tryggere, selv om de naturlig først spør hvorfor redaksjonen har tatt bort ting de fortalte og som de ville mene var viktige.»

Slik Budstikka ser det, er «kritikken om å ha innhentet for snevert antall kilder» og «antydningen om at redaksjonen bare har lett etter kilder som 'sier det redaksjonen vil'», urimelig. Budstikka skriver: «Budstikkas ekspertkilder i dokumentet 19.11. er relevante og anerkjente fagfolk, som uttaler seg nøytralt og basert på forskning - og ikke utfra hva redaksjonen i Budstikka måtte tro eller mene.»

Redaksjonen understreker også at den har forsøkt å få «mors stemme» i tale, men de som er forespurt om å bidra til dette, har takket nei: «Budstikka har uten medvirkning fra klager, mor eller forsvarer likevel forsøkt å fortelle i en tone der også positive sider hos mor er tatt med. Journalistene har etterspurt det. Og foreldrene på Gullhaug viste i flere tilfeller, også gjengitt på trykk, stor medfølelse og påpekte fine minner, også. (...) Budstikka vil altså mene at avisen samlet har utvist omtanke og saklighet i presentasjonen, jfm VVP 4.1.»

Med hensyn til identifiseringen av tiltalte/mor og hennes avdøde datter, bemerker Budstikka at ingen bilder ble brukt av mor «fordi redaksjonen vil fortelle hensynsfullt». Avisa benyttet et «enspaltet bilde av barnet (...) i papiravis og kronologisk tidslinje», noe avisa mener «har vesentlig, dokumentarisk verdi: Dette er barnet som lokalmiljøet forteller om. Det er ikke riktig å viske portrettet av henne helt bort. (NN) var en alminnelig, liten jente med fletter på det tidspunkt fortellingen starter. Hennes ansikt fra småbarn-tiden har fått sin lille plass.» Budstikka avviser brudd på VVP 4.7 og 4.12 i denne sammenheng: «Barnet har ikke gjort noe 'klanderverdig' [...]» For øvrig skriver avisa også at det var akseptabelt å identifisere, i og med at identifisering allerede var gjort da mor hadde gått ut «offentlig i alle landets største medier med eget navn og bilde også etter tiltalen og dessuten bidrar til en bok som bærer datterens navn i november 2016 (VVP 4.7)».

Med hensyn til SMS-en Budstikka har omtalt at mor sendte til flere kort tid etter dødsfallet, opplyser Budstikka at denne første gang ble publisert 5. januar 2016, i den løpende nyhetsdekningen om saken. Budstikka avviser at den «setter mors sak i nytt og 'galt' lys». Avisa skriver også i denne sammenheng at redaksjonen «har bekreftelse fra de nødvendige kilder, to uavhengige».

Når det gjelder klagers henvisning til VVP 4.8, om pressens plikt til å hensynta konsekvenser medieomtalen kan få for barn, så opplyser Budstikka å ha gjort dette: «Det å fortelle, er en vurdering tatt over ti lange måneder. (...) Avgjørelsen er grundig gått gjennom med nøyaktig de individer det gjelder, på forhånd og i ettertid. Barn som nå er 14 år har lest manus, før publisering. Det er i henhold til FNs barnekonvensjon stor forskjell på å være 7 og 14, hva angår avgjørelser som angår en selv. Barna leste manus sammen med sine foreldre. Det var tøft, men familiene uttrykker stor lettelse over publiseringen i ettertid. Budstikka har selvsagt også gjort et selvstendig skjønn etter langvarig kontakt med familiene. Familiene er uttalt fornøyd med måten saken er publisert på [...]»

For øvrig har Budstikka også vedlagt kommentarer til klagen fra de «aktuelle foreldre», med hensyn til dette spørsmålet om Budstikka har utvist godt nok presseetisk skjønn overfor deres barn. I foreldrenes kommentar heter det blant annet: «Budstikkas dokumentar er en ekstremt viktig nyansering i en sak som jevnt over har hatt et ensidig fokus, også etter at offentlige rapporter ble fremlagt. Ikke minst er det en svært viktig debatt som er kommet i

gang innenfor pressen, forhåpentligvis vil dette avstedkomme nye retningslinjer i omtaler av barn i tilsvarende saker og ikke minst krav til moderering av kommentarfeltene.» (Se for øvrig vedlegg.)

Etter Budstikkas mening har avisa heller ikke fremhevet personlige forhold når det er saken uvedkommende, jf. VVP 4.3. Avisen påpeker at redaksjonen har utelatt en rekke opplysninger, også opplysninger som fremkommer i andre offentlige publiseringer, som i Fylkesmannens offentlige granskning og boken som ble lansert dager etter den påklagede publiseringen. Budstikka bemerker at redaksjonen måtte ettergå mors påstander, men at det ikke innebærer noe brudd på VVP 4.3.

Budstikka skriver: «At et barn er sykt, er en opplysning som innebærer taushetsplikt etter forvaltningsloven. Men når både en offentlig tiltale har gjort kjent at barnet var sykt, og barnets mor selv har fremført dette på alle landets nettaviser og TV-kanaler, så er forholdet å anse som 'alminnelig kjent', jmf. forvaltningslovens §13a. Og da er det ikke overlast mot noens 'personlige forhold' eller brudd på noen taushetsplikt at skoler redegjør for hvordan det legges til rette for sykt barn.»

Videre har Budstikka også vedlagt en epost som viser hvordan «Budstikka synliggjorde overfor forsvarer hva som var sentrale påstander i kommende publisering, selv om svaret på å medvirke var 'nei' og intervjuforespørsler siden april var avvist. Denne presiseringen av hva som ville bli publisert, ble sendt til forsvarer mandag klokken 12:42, seks dager før publisering». (Se vedlegg.)

Etter Budstikkas syn handler denne saken imidlertid ikke bare om mor: «Den handler først og fremst om et barn som ikke ble reddet, og rettssikkerheten til barn (...) må veie tyngst hvis samfunnet kanskje kan lære noe og kanskje klare å redde andre barn.»

Klageren understreker at hun mener «at ingen barn kan klandres for [NNs] dødsfall». Klager skriver: «Her må søkelyset være på systemet og de voksne og den svært dødelige sykdommen anoreksi. Budstikka skal ha honnør for å ha tatt opp dette ved flere anledninger og kritisert øvrig presse for å ha skapt uskyldige ofre. Jeg håper og tror at pressen har tatt lærdom av dette, at de vil være mer forsiktige i slike saker fremover, og være mer varsomme og nyanserte når rettsaken kommer opp (...). Jeg mener også at det er riktig at Budstikka skriver om denne alvorlige saken. Det er bra at de aktivt har lett etter kilder som kan få frem ulike sider av saken.»

Det klager imidlertid finner problematisk, er det «at avisen er så ensidig opptatt av å fortelle "den andre historien" at de ikke i tilstrekkelig grad får frem de ulike perspektivene». Slik klager ser det, ville Budstikka oppnådd «mer troverdighet og tyngde dersom de også kunne sagt noe om morens opplevelse av den samme perioden».

Klager avviser videre Budstikkas tolkning av hennes klage, om at hun skal mene «at fordi det uansett er mest synd på mor, burde alle andre berørte parter i denne saken tåle og tie». Klager er enig med Budstikka i at «dersom man aktivt og gjentagende går ut og angriper andre i media så må man tåle å bli motsagt, og endog journalistisk ettergått». Klager stiller imidlertid spørsmål ved riktigheten av Budstikkas påstand om «at moren i et helt år har fått avgjørende definisjonsmakt i media».

Slik klager ser det, var deknningen de første dagene preget av fortellingen om «at moren selv

var skyld i barnets død». Klager skriver: «Etter noen dager snudde dette da TV 2 koblet denne saken til en tidligere omtale av [NNs] historie og familien i sitt brev til pressen også nevnte mobbing. Etter det, og frem til september, har påstander om at mobbing var en årsak til at [NN] utviklet anoreksi, blitt trukket frem, men jeg mener at Budstikka overdriver hvor aktiv moren selv har vært i dette. Hun har kun vært ute i media et fåtall ganger. Kan man da påstå at moren har påberopt seg definisjonsmakt et helt år, og vært "aktiv og agiterende i offerrollen"? Og er det ikke pressen, med sine redaktører, som eventuelt har gitt henne definisjonsmakt?»

Klager mener videre at tiltalen mot mor ble tema i pressen fra september av, «og dermed er det påtalemyndigheten som har hatt definisjonsmakten». Klager kommenterer: «I forbindelse med offentliggjøringen av tiltalen ga moren noen få intervju, men mobbing ble da ikke nevnt. Og ja, hun *har* en alvorlig tiltale mot seg, men hun er ikke dømt og kan altså bli frifunnet på flere eller alle anklagepunkter til tross for en tiltale som redaktøren betegner som "til å bli blek av". Er det da samlet sett riktig av en lokalavis å begå et slikt karakterdrap og, slik jeg ser det, forhåndsdømme henne?»

Klager stiller også spørsmål ved Budstikkas forsvar for publiseringstidspunktet, og argumentet om å komme i forkjøpet av boklanseringen, på grunnlag av hva redaksjonen antok ville bli utfallet/konsekvensen av boken/omtalen av denne: «Holder dette som argument for å beslutte å publisere en slik ensidig sak?»

Hva gjelder kontakten klager har hatt med Budstikka, opplyser hun å ha vært i kontakt med journalisten dagen før publisering av den påklagede publiseringen. Klager skriver: «Jeg var blitt informert samme kveld om at denne reportasjen ville komme på trykk den påfølgende dagen og at den omtalte moren *ville komme svært dårlig ut*. (...) Jeg (...) ringte derfor journalisten for å høre mer om innholdet i reportasjen og hvilke vurderinger de hadde gjort i forhold til den omtalte moren. Hun ba meg ta kontakt med redaktøren. Jeg sa *ikke* på det tidspunkt at jeg ville klage saken inn for PFU, men åpnet for muligheten dersom jeg mente at fremstillingen ikke var innenfor de etiske retningslinjene pressen skal arbeide etter. Jeg registrerer at redaktøren tolker meg dithen at jeg mener det ikke er mulig å gjennomføre et journalistisk prosjekt hvor andre perspektiver enn mors kommer til uttrykk. Det er altså *ikke* en riktig tolkning.»

Klager avviser også Budstikkas fremstilling av at hun skal ha bedt avisa la saken ligge: «Mitt (eneste) svar i oktober var dette på en sms til journalisten: "*Hei, og beklager sent svar, men jeg måtte tenke litt over dette. Denne saken har selvsagt påvirket oss sterkt, både store og små, men jeg opplever etterhvert at den ikke preger oss like mye lengre og det har vært fint at pressen til en viss grad har latt den ligge. Her finnes det nok mange, eller kanskje mer manges historier å fortelle, men ingen kjenner, og ingen eier den fulle og hele sannheten. Jeg tror derfor et forsøk på å fortelle historien 'som ikke er fortalt' ikke vil bidra til så mye - og garantert ikke noe bra. Det vil alltid være noens historie som ikke blir fortalt. Rettssaken vil kanskje bringe oss et skritt nærmere og det kommer jo og en bok om [NN] som kanskje kan bidra til å nyansere det som har kommet frem til nå. Jeg har derfor ikke noe å bidra med akkurat nå. Om jeg etter boken, eller etter rettssaken kjenner behov for å få belyst noe som jeg mener offentligheten av en eller annen grunn bør kjenne til så kan jeg heller ta kontakt. Moh Christine*»

Klager understreker også sin motivasjon for å klage til PFU: «Jeg har lagt inn denne klagen fordi jeg mener at Budstikka har brutt Vær varsom-plakaten på flere punkter. Jeg er opptatt av at vi i dagens mediasamfunn må kunne stole på at vi har en ansvarlig presse som opptrer innenfor de etiske retningslinjene de selv har lagt.»

Hva gjelder Budstikkas opplysning om positive tilbakemeldinger på publiseringen, skriver klager: «Til det vil jeg si at jeg nok leser kommentarfeltet til artikkelen litt ulikt redaktøren. Det er flere som er kritiske enn som gir honnør til Budstikka under denne saken. Videre har også jeg har fått bred støtte for min klage fra både fagfolk og andre uten at jeg ser at dette skulle være relevant for PFUs behandling av klagen.»

Budstikka fastholder at avisa gjennom sin publisering har lagt frem «nye fakta på et aktuelt tidspunkt». Budstikka påpeker også: «Ingen redaksjon arbeider eller publiserer i et vakuum. Den aktuelle situasjon og alminnelige kunnskap i offentligheten på tidspunkt for publisering vil spille inn.»

Budstikka mener oppfatningen offentligheten hadde av denne saken på publiseringstidspunktet «var basert på aktiv ryktespredning av usanne og ikke-dokumenterte påstander», der pressen bidro til å gjøre «påstandene 'sanne' i norsk offentlighet ved å gjengi uten tilstrekkelig forbehold eller krav til dokumentasjon». Avisas bemerkelse også: «'Ikke sannsynliggjort' er et sterkt uttrykk fra Fylkesmann i offentlig granskningsrapport.»

Budstikka skriver videre at hensikten med publiseringen var å ivareta informasjon, debatt og samfunnskritikk, og få frem ulike syn, jf. VVP 1.2. Det opplyses at publiseringen også har ført til mer debatt, samt at flere ulike syn har kommet frem i offentligheten.

Avisa skriver: «Når så *mange ulike* og for det meste åpne kilder peker på de *samme mønstre* av voksen adferd i denne saken, er det *ikke ensidighet* i avisens *journalistikk* det er tale om. Men sammenhengen når alle datidens relevante 1.håndskilder forteller, gjør at noen nye lærdommer trer klarere frem. Det er 1.håndskilder fra datidens hverdag med det døde barnet som gjengis. Budstikka har søkt bredest mulig kildetilfang for at leserne skal kunne forstå en komplisert sak bedre.» Etter Budstikkas mening er derfor VVP 3.2 innfridd.

Budstikka fastholder også at avisa kun har brakt de opplysninger som hadde offentlig interesse, og at avisa har tatt hensyn ved at opplysningene «er fremlagt med det uttalte mål ikke å legge unødig stein til byrden. Budstikka vil mene dette fremgår av samlet presentasjon». Avisas skriver: «Denne saken handler om de nære ting. Om menneskers konkrete hverdag med små barn. Da må noe dokumentasjon også om mors og [NNs] hverdag, for eksempel på skolevei, med.»

Slik Budstikka ser det, er fortellerformen dessuten «[d]empet og nøktern». Avisas mener også å ha tatt hensyn da den «ivaretok overvåkning og moderering av kommentarfeltene i sosiale medier ved publiseringen».

For øvrig påpeker avisa at det er «lagt betydelig vekt på å beskytte det selvstendige rettssubjektet [NN] i tråd med VVP 4.3.

Når det gjelder spørsmålet om omtalen er forhåndsdommende, jf. VVP 4.5, påpeker Budstikka: «**Saken starter og slutter med at skyldspørsmål skal avgjøres av retten.** Dokumentasjon av den samtid mor peker på i offentligheten, kan ikke stemples som 'forhåndsdomming' i straffesak. (...) Budstikka har uttalt ingen formening om skyld etter straffeloven. Anoreksi er vanskelig å håndtere og kan være dødelig. Det er ikke gitt at mor kan lastes for barnets død slik påtalemyndigheten mener; det skal retten avgjøre. Saken i

avisen omhandler ingen tiltalepunkter, og kan således ikke kalles forhåndsdømming i rettsreportasje.»

Etter Budstikkas mening vil «forhåndsdømming» i en videre forstand, forstått som «stemplet» eller «uthengt», måtte ses opp mot VVP 4.1. Avisa skriver: «Budstikka valgte en dempet presentasjon med de mest relevante fortellerstemmer. Men helt uten bilder av mor. Dette fordi avisens prosjekt ikke er å 'henge ut', men å vise at virkeligheten har flere sider enn det som var fremkommet i norsk offentlighet. Spørsmålet blir da om Budstikka på en kritikkverdig måte har 'stemplet' mor før en rettssak som skal omhandle hva hun gjorde eller ikke, og hva hun måtte forstå eller ikke, fra senhøsten 2015. Avisen mener å ha levert et bredere faktagrunnlag som tillegg til en mange ganger gjentatt virkelighetsbeskrivelse. Fremført av en person som aktivt medvirker offentlig omkring sin historie, før rettssak.»

Slik Budstikka ser det, er også identifiseringen av den avdøde «dempet». Bildene er valgt ut med omtanke, og navnet var sendt i pressemelding uka før Budstikka publiserte, i forbindelse med omtale av boken som skulle lanseres. Avisa skriver: «Det at borgere dør er ellers en offentlig sak i vårt land der navn normalt gjøres kjent. Det ville vært unaturlig ikke å bruke navn 19. november, nær ett år etter. Det gjelder også mor, som på dette tidspunkt hadde latt både sitt navn og sitt ansikt bli offentlig kjent og fremvist i TV-intervjuer til NRK og TV2 etter tiltalen. Budstikka vil mene at avisen *har* utvist aktsomhet og foretatt ansvarlige vurderinger av riktigst mulig bruk av navn og bilder.»

Videre påpeker Budstikka at VVP 4.8, om å ta hensyn til konsekvenser for barn som omtales i mediene, er svært viktig: «Budstikka vil fremlegge at barns rettssikkerhet (avdødes, og andre barns) er selve kjernen av Budstikkas budskap i publiseringen (se første ord i leder) og vist frem gjennom nøye dokumentasjonsarbeid i den konkrete saken. (...) De barna som skal leve videre er hensyntatt (selv om avisen da ikke visste hvem de var) fra aller første nyhetsdekning i Budstikka i 2016. Budstikka hadde en annerledes dekning i januar enn nær samtlige riksmedier. Avisen hadde ingen 'tips' som grunnlag for dette; bare alminnelig faginstinkt og 'sunt vett'. I første arbeidsmøte med andre foresatte lang tid etterpå var man enig om ikke å identifisere andre barn ved navn etter alt som var skjedd. Dette betydde ikke at ikke Budstikka satte høye dokumentasjonskrav også til kilder som på trykk er anonyme.»